

Co je za pozadím náhod?

Karel Funk

Četl jsem kdesi tento příběh z 19. století: Zámožný pán uspořádal slavnostní hostinu pro řadu přátel. Když se k večeru rozjížděli, jednu dámu, spěchající na vlak, doháněl kočár se splašenými koňmi. Neuhnula do strany, jak by velela logika, ale utíkala ze všech sil před kočárem, i když bylo nebezpečí, že ji koně srazí. Teprve na můstku přes potok skočila do vody. Její hostitel, který byl nablízku, se jí galantně ujal a pozval zpátky k sobě, aby se osušila a zůstala do druhého dne. Jaká to náhoda.

Dámě se onen muž líbil a jeho žena byla zrovna v lázních. Při náhodné epizodě se splašenými koňmi neměla dopředu promyšleno, jak by to mohlo dopadnout, přesto se ale jaksi podvědomě zachovala tak, aby se k němu mohla ještě z této návštěvy vrátit. Zpětně viděno, byla v tom určitá rafinovanost (mohla uskočit dřív a ne až do vody), ale rafinovanost bez vědomého a promyšleného plánu. Sice jednala v chaotické situaci nepromyšleně, ale přesto tak, aby věci dopadly podle jejího podvědomého přání. Pro ni i pro onoho muže to bylo vyšší řízení, které je takto svedlo k sobě. Snad si libovali, jak je krásné vidět, že "náhody neexistují". Ale byla to příhoda připravená ze skutečné vyšší vůle? Co když z onoho vztahu nevzešlo nic karmicky dobrého? Co když vznikl jen tragický vztahový trojúhelník a setba nových těžkostí?

Náhody nebo boží vůle

Proč to píšu? Míváme často pokušení považovat vše, co nám přijde vhod, za úžasnou "náhodu nenáhodu", jásáme, že jsme svědky jakéhosi daru vyššího řízení, zásahu Prozřetelnosti atd. Někdy to tak může být, častěji to však za "vyšší řízení" považujeme jen ze své lenivé pověrčivosti, bez znalosti duchovních zákonitostí. Rádi si na "dary" Pánaboha vzpomeneme, pokud se věci dějí podle našich momentálních jepičích přání. Zalykáme se pocitem hmotného důkazu, že nám "pánbu" posloužil. K tomu bychom ho chtěli mít. Kdysi se kolegyně setkala na školení se svou dávnou kamarádkou. Coby vzorně věřící vděčně zajásala: "Pak že náhody neexistují!" Druhý den zmizela kamarádka i s její kabelkou a penězi. Pirát silnic zjistil, že přestupek na dopravce bude projednávat jeho spolužák a zajásal: "Jak je to dobře zařízeno." Po jednom leteckém neštěstí, kdy ještě nebyla známa jména obětí, se vrhali rodinní příslušníci cestujících společně do kostela modlit se, aby právě ten jejich blízký nebyl mezi mrtvými. Tedy mezi sebou vlastně v kostele soupeřili o "boží milost" s postojem asi: "Pane bože, dej, ať je to ten jejich blízký, ne ten můj." A ti, jejichž blízcí přežili, pak asi spokojeně a "zbožně" říkali: "Vida, pak že náhody neexistují."

"Náhody" jako boží zkoušky

A jaké jsou duchovní zákonitosti, o kterých byla výše zmínka? Okolnosti kolem nás se neutvářejí hned jen z Boží vůle, ale často pouze z našich astromentálních (citově myšlenkových) proudů, které v nás žijí, resp. kterými zaměstnáváme či zanášíme svá nitra. Tak jako platí, že "na co člověk myslí, tím se stává", i proudy našeho nitra mají svůj mentálně magnetický vliv na okolnosti našich životů. Často platí, že po čem člověk touží, to se vyplní. Předivo tužeb oné dámy ji vedlo k určitému cílenému chování i bez předcházejícího promyšlení. Mnohdy se něco udá jen z naší nižší mentální úrovně, která rozprostírá své neviditelné magnetické vlny (nebo, chceteli, morfické rezonance). Tedy "náhoda", která nám něco přistrčila, nemusí být žádná vyšší vůle, nýbrž jen přirozené vzlínání úrovně, ve které se svou duší pohybujeme. Každé nečekané splnění přání tedy není od Boha. Často nerozpoznáme, zda to, co nám bylo přistrčeno, je pro nás určeným darem, nebo je-li to naopak zkouška či pokušení nižšího světa, které máme odmítnout. Jednou nám může být příjemná záležitost, která nás potkala, dána k využití, jindy to může být zkouška, abychom rozpoznali svod a neuklouzli po něm.

Ta skutečná boží úroveň je o mnoho tříd výš a nechává těmto silám volné působení. Bůh dal člověku svobodnou vůli a zákon karmy. Ten nepůsobí hned, většinou se převádí k uzrání do dalších inkarnací. Člověku jsou často poskytovány příležitosti k nápravě, než karma udeří. Teprve v čem jsme nevychovatelní, je svěřeno k výchově podle zákona karmického vyrovnání.

Pokora a vděk místo falešné pýchy

Naše přitahování okolností nemusí platit jen negativně. Leckdo, kdo nezištně pracuje na nějakém dobročinném sociálním projektu, zažívá "zázraky" sponzorských darů apod. V terénu běžného života se prolíná obojí: někdy skutečně probleskuje vyšší řízení, třeba nás ochrání před nebezpečím v případě, že máme nastřádanou dobrou karmu. Jindy nás potkává jen jakási kombinace našich podvědomých struktur a astrologických vlivů. Na naší úrovni vědomí obvykle nejsme schopni rozeznat, co je "nenáhoda" z vyšší vůle a co jen silová mixáž toho, co si svou aurou přitahujeme. Proto nejásejme, že jsme s Pánem "jedna ruka", pokud nám něco nečekaně vyjde jakousi úžasnou změnou okolností. Spíše jen tiše poděkujme pro případ, že to byla skutečně Boží vůle, ale nepřivlastňujme si to. I Bůh nám vše jen propůjčuje.

Karmická výchova

Vrátíme-li se s tímto poznatkem k našemu příběhu, pak ti dva možná nad onou sbližující příhodou zajásali jako nad úžasným darem Prozřetelnosti. Pokud se vztah rozvinul, snad jim mohlo být spolu i nějaký čas hezky. Oné paní po návratu z lázní asi nikoliv. Vytvořila se snad jen nová osudová zauzlenina. Zákon bumerangu nezasahuje hned, vždy je nám ponechán čas k dobrovolné sebenápravě. Chceme-li tedy zlobit, pak můžeme. Máme svobodnou vůli. Následky jsou ale zákonité. Karmě můžeme na čas uniknout, oddálit ji. Dlouho není hmotně pevná a nepoddajná. Je jako pramen, který si podle okolností vybírá různé cesty, ale jednou stejně steče dolů. Můžeme ho někde na čas přehradit, jednou ale přehradu obteče nebo protrhne. Vinu však nelze natrvalo smazat jinak, než poznáním své nedobroty a nápravou. Dobrovolnou nebo vynucenou.

Karmická výchova přichází později po činu, v tomto případě snad tak, že ti dva se budou ocitat rovněž v roli podváděných, aby sami zakusili, jaké to je, dokud si nevštní předsevzetí k nápravě. A takto se v tom mnozí "plácáme" mnozí, každý v něčem jiném. Je to cesta vývoje. Často vidíme bloudění a chyby jen na tom druhém. A co s tím? Jsme obklopeni a ovlivňováni silovým vlnobitím úrovně, ve které žijeme. Zprvu nám tato úroveň přistrkuje i příležitosti či odezvy. Vždy se ale můžeme rozhodovat, zda popudy ke svému myšlení a cítění čerpáme z naslouchání svému svědomí, nebo z úrovně okolního davu a z jeho myšlenkových proudů skrytého zla. Kdo má touhu po vyšším poznání a opravdovějším žití, přitáhne si pomocnou situaci, třeba knihu či přítele k poučení a opoře. Ale i ten, kdo se naopak krmí třeba proudy světové sexuality a touží střídat partnery asi jako chodit na dobrou večeři, si přitáhne mnoho "příhodných" situací k vyžití se na této úrovni. Ale nenajde velkou lásku, protože jí sám není schopen. Jeho cesta bude asi delší. Jsou i denní nepatrnosti, které si přitahujeme svým stylem života, ale jeví se nám jako nepříjemné náhody. Například neukázněné, roztříštěné kaleidoskopické myšlení a nedotahování logického úsudku vede k tomu, že i vnější svět často tříští naše záměry soukromé i pracovní, nejsme schopni dodržet časový program, protože nám do něho pořád něco přichází, stíhají nás drobné i větší překážky, až jsme z toho "na mrtvici"...

Šance na záchranu

Hrozí-li nám těžší karma, nebo probíhá-li už, může člověk opravdovou modlitbou, meditací, prosbou o inspiraci, posilu a posvěcení v těžkých okolnostech, skutečně oslovit onu vyšší úroveň řízení osudů, ve které působí boží Milost. Na hrozbu bylo včas správně reagováno a změna učiněna právě sebepoznáním a modlitbou, nápravou v nitru, a proto pozbyl karmický zásah nutnosti. Prorazit náš karmický egregor, armaturu našeho egoizmu, naši osudovou ulitu, kde žijeme na své úrovni běžného, tj. nižšího lidství, může jen pravá modlitba, spojená s moudrostí skutečného nezkrasleného sebepoznání a sebekázně. Egoisticky naplánovaná vůle k osvobození nevede. Pohnutkou by měla být náprava našich věcí pro svět, ne modlitba ze sobecké touhy k získání vlastního blaha. Chtějme být lepšími kvůli světu, ne pro svůj karmický prospěch. Buddha i Ježíš mluvili o duchovní chudobě, o vzdání se přání. Mnohdy potřebují křídla naší duše i vytrvalost a trpělivost, ke které jsme vedeni i delšími nesnázemi. Bůh se nám nedává ve svém řízení poznat podle toho, jak a kdy my chceme či jak by se nám to hodilo do plánu, ale až poté, co prokážeme určitou oddanost, trpělivost, víru, naději. Je krásné ozařovat pěstováním myšlenek radostí a vnitřního štěstí život jiných lidí a vykonávat každou smysluplnou práci s radostí, protože i ona se může stát modlitbou. Tvůrčím myšlením, cítěním a vůlí, smyslem pro pravdu, krásu a dobro můžeme prozařovat své okolí i sebe.

Před Boží vůlí bychom měli mít takovou pokoru, abychom dokázali s touhou a odvahou pracovat trvale na své sebevýchově, a pak nám otázka "náhod" či "nenáhod" jaksí zanikne sama od sebe. Na závěr proseb zaujměme stanovisko: "Ne však má, ale Tvá vůle se staň, Bože. Z ruky Tvé, Pane, přijmu vše dobré i zlé, co mi náleží. I za to děkuji. Víím, že i bolest a nedostatek je školou, kterou mne vedeš k sobě, pokud to se mnou jinak nejde. Jen utrpení prohlubuje. Proto prosím, nemá-li být moje pokorné přání splněno a potíží odejmuta, dej mi sílu a pokoru nést svůj úděl, a jasnost ducha, abych pochopil, co mi nesnázemi ukazuješ".